

השגת הריון בעזרת הריפוי במגע

מאת: איריס אברבנאל, מטפלת בכירה במגע

כמטפלת בשיטת האנמה ואמפוקו, אני פוגשת נשים רבות המעונינות בטיפול תומך ומשלים כהכנה לכניסה להריון, נשים במהלך ההריון וכמובן גם נשים בעלות קשיי פרייון.

במאמר הבא, אספר לכן קצת על שיטת העבודה שלי, באילו בעיות נוספות היא מטפלת בהצלחה ואשתף אתכן בשני סיפורי מקרה של נשים אשר הגיעו לטיפול כהכנה לכניסה להריון.

מי הן האנמה ואמפוקו?

ה"אנמה" וה"אמפוקו" הן אומנויות ריפוי מסורתיות במגע, מקורן ברפואה הסינית המסורתית, לפני כ-5000 שנה.

מתכונתן הנוכחית התפתחה ביפן לפני כ-500 שנה, שם קיבלו האומנויות הגדרות נפרדות (אנמה ואמפוקו) ע"י המאסטרים גוטו ואוטה.

האנמה (אנ= לחיצה, מה= שפשוף) מוכרת בעולם כאם שיטות המגע, ממנה התפתחו בשלבים מאוחרים יותר השיאצו, הטווינא ועוד.

האמפוקו (דופק הבטן) - עבודת הבטן המסורתית, המשלבת עבודה ברבדים הפיזיולוגיים עם התייחסות לסימפטומים איתם מגיע המטופל, במטרה להגיע אל שורשי החסימות שמתפתחות במהלך החיים. היפנים ממאמינים כי אבחנת הבטן קודמת לאבחנת הדופק הרדיאלי (הדופק שחשים בחלקו הפנימי של פרק כף היד). אמונה זו גורסת כי המקור לדפקים הינו מרכז הגוף, המרכז ממנו הכל החל, ה Dan Tien.

בדרך זו נגיע אל מקור החולשות והמחלות בגוף ברבדים העמוקים יותר ונאפשר למטופל/ת יכולת זיהוי עצמי של אותן תבניות ובחירה מולן, כדי להניע את הגוף לכיוון תהליכי הריפוי והשינוי.

כיצד מתבצע הטיפול?

הטיפול הוא דינאמי ומתבצע באמצעות טכניקות שונות של **לחיצות, משיכות ונקישות**, בהתאם לצרכי המטופל ולמצבו הפיזי והנפשי. הטיפול משלב גם את אמנות הנקישות

והמשיכות היפנית הנקראת **Suren Koda Ho**.

התהליך הטיפולי נעשה בשלושה רבדים עיקריים:

הרובד המבני - שרירי- חיצוני - ע"י שימוש בטכניקות ידניות לשחרור והחזרת תנועה לשרירים ולמפרקים.

הרובד האנרגטי - ע"י הפעלת המרידיאנים ונקודות הלחיצה לשיפור זרימת הצי' (אנרגיית החיים) של המטופל ולסיוע לגוף לשפר את תהליך הריפוי העצמי.

הרובד הרגשי-פנימי – רובד שמצטרף באופן לא ישיר בעזרת העבודה המרידיאנית ומשולב באופן ישיר תוך כדי התמקדות בחסימות ריגשיות ועבודה על הרבדים הפיזיולוגיים של הבטן, דרך האמפוקו.

למי מתאים הטיפול?

שילוב השיטות (האנמה והאמפוקו) מתאים לטיפול **במבוגרים ובילדים** במצבים כגון: בעיות במע' הנשימה, בעיות בתפקודי מע' העיכול, **בעיות גניקולוגיות ובעיות פוריות/פרייון**, בעיות עור, קשיים רגשיים, מתח וחרדה/ עקה, יובש והזעות יתר, בעיות בשרירים ובעצבים וכמובן כטיפול תומך **לנשים בהריון** - הטיפולים יעילים במיוחד (החל מהשבוע ה-12), וכוללים תמיכה רגשית וגופנית המשפרת את מצבם ואיכות חייהם של האם והעובר במהלך ההריון ומכינה את הגוף בצורה הטובה ביותר ללידה.

אבחנת הגוף על פי התפיסה הטיבטית

בטרם אשתף בסיפור המקרה, אתחיל בהסבר מאד ראשוני קצר וכללי על האלמנטים וקריאת הגוף הראשונית עפ"י התפיסה הטיבטית. על פי תפיסה זו, כל אלמנט מכיל בתוכו גם את ארבעת האלמנטים הנוספים במקביל. וכל אזור בגוף מייצג אלמנט מסוים וקשור למהות מסוימת:

אזור האגן – קשור לאלמנט האדמה, מייצג את חוויות החיים שלנו, מערכות יחסים, מסורת, נורמות ואינטראקציות עוד מהיותנו ברחם אמנו.

אזור הבטן הרכה – קשור לאלמנט המים, קופסת הרגשות השונים, הדמיון, התת מודע, העומק והזרימה האישית של כל אדם.

אזור החזה – קשור לאלמנט האש, כוח ההנעה, החום, ההתלהבות, הספונטניות, ביטוי היצירתיות, האגו שלנו.

אזור הראש – קשור לאלמנט האויר, היסוד התקשורתי, השיקול העצמי האינדוידואלי. במקביל למוח יש את היכולת לעבד תמונה ולטשטש אותה.

עמוד השדרה – קשור לאלמנט העץ, מייצג את המקבילה שלו מהצד השני של הגוף. מקשר בין כל האלמנטים הגופניים, מייצגם בנפרד ואת הקשרים שביניהם.

סיפור מקרה א': פיריון

"תודה על השקט, הבטחון... הצלחנו ביחד - ובגדול".

אלו המילים שכתבה לי המטופלת בסוף התהליך שעברנו יחד והם אלו שכל כך העידו על השינוי הגדול שחל בה ועזר להריון להגיע בדרכים טבעיות לגמרי בסופו של דבר. ר', בת 40, אם לילד אחד. מזה כשנתיים היא מנסה להשיג הריון. בעקבות אבחנה רפואית (לא נמצאה סיבה מכנית לבעיית הפיריון), הוצע לה לקבל טיפול תומך הורמונלי, אך היא לא היתה מעוניינת בכך. במקביל לרצונה להשיג הריון נוסף, היא סובלת מאלרגיות, מיגרנות, עצירויות וטחורים, בעיות עור ונשימה- כבר מילדות. בבדיקות שעברה לא נמצא דבר, כך היה גם אצל בעלה.

בפגישה הראשונה, אני נוהגת לקיים תשאול מקיף. ר' סיפרה לי שבד"כ הבטן שלה רגישה מאד. בגמר התשאול, התחלנו בטיפול במגע שכולל כמובן גם המשך אבחנה על פי מה שאחוש באבחנת הבטן. קריאת הגוף של ר' סיפרה לי המון פחד, דחיסות ובלבול של המערכת המניעה אותה, הלו היא המערכת שקשורה לאלמנט האש. האש עולה רק כלפי מעלה ומתערבבת חזק עם האוויר, האגן מאד מוחזק וסגור, חלש כל כך. מגן על עצמו. לא נותן למים לגעת שם בכלל. והמיים עצמם, בעודף, סוערים וגועשים אך רק בתוך עצמם עם נטייה אל האש. שם יש ערבוב אלמנטי. המים מרגישים כמו מיכל אטום שעומד להתפוצץ כיון שאינו מצליח להתבטא כלפי חוץ...

ר', גדלה באוירה שלימדה אותה כי את כל התחושות הפנימיות יש לשמור בפנים. ה"הארה" (Hara), הבטן התחתונה שלה, היתה קרה וחלשה. הרגשתי שעלי לחמם ולעבות את המערכת הפיזית של ר'. ואילו גבה של ר', שאמור להוות עבודה מערכת גיבוי, היה נוקשה כמו שריון. צווארה של ר' היה מוחזק ומתוח כמו קפיץ, כמו שומר עלייה מפני התפרקות.

זו היתה התחושה במפגש הראשון עם ר' ומתחושות אלו התפתח מהלך הטיפול.

אני מתחילה בעבודת האנמה ומשלבת עם הזמן טכניקות שונות מתוך האמפוקו, העמוק יותר. דרך המרידיאנים והשפעה לא ישירה על הרבדים האמוצינולים נייצר את הבטחון הראשוני במגע ולאפשר את תחילתה של ההרפיה. לשם כך הטיפולים מתחילים בהזרמה כללית ראשונית של כל המערכות. הדגש על הזרמת המים, חיזוק הכליות והפחתת ההקפאה של הפחדים הלא מבוטאים דרך זה, פתיחת איזור האש, הרבה עבודה על הסטרנום- עצם החזה, כדי שתוכל להתחיל לבטא החוצה את מה שתציף הבטן עם הזמן וגם תרגיע את האש המשתוללת ותקועה בפנים ולא בונה ומעיזה לצאת החוצה. חיזוק האדמה נעשה דרך עבודה על הטחול והקיבה אך בעיקר דרך עבודה על איזור האגן, בשלבים הראשונים רק במנח פוסטריורי (בשכיבה על הבטן)- כדי לפתח יכולת הכלה וקבלה, להתחיל לפרק את המתחים הרבים שקבורים שם וכל כך מחלישים את המערכת. לאט לאט, בקצב שלה. את ה"שריון" שבנתה על הבטן נקלף משבוע לשבוע דרך מגע מלא בתחילה, עד שנוכל לעבוד בשכבות העמוקות יותר, כשפחות יכאב ובעצם כשהתנועה תתחיל והביטחון ישתרש- ביטחון במגע, בי ובעיקר בעצמה והיכולת להיפתח ולחיות. לא כמו שהיה עד היום. גם הצוואר והשכמות מקבל הרבה התייחסות, עדיין לא לגעת בגרון עצמו, אבל גם זה יגיע בהמשך.. במפגשים הראשונים היא כמו חייל מצטיין. דיווחים מהשטח, מאד מדויקים וקצרים, הסימפטומים הפיזיולוגים מקבלים תשומת לב ומובאים בתיאור מדויק ביותר אל המפגשים שלנו, אך אין כניסה אל רגש. לאט נבנה הביטחון במגע ובקשר ביננו והגוף מתחיל להתרכך ולהתחמם וכך גם היא. לא רק מספרת על הסימפטומים הפיזיולוגים. יותר משתפת בתחושות, גם רגשיות. פתאום היא מתחילה להשתמש במשפט: "שמתי לב ש...". בתחילת תיאור מצב ומיד מוסיפה הסברים שכלתניים כמו "טוב אבל אני לפני הווסת..". גם זה משתנה בהמשך. פשוט מתארת רגשות, תחושות. כבר לא מתרצת. היא כבר מבינה שלא בהכרח לפני ווסת חייב לבוא p.m.s, (תסמונת קדם ווסתית) להפך. היא חווה כיצד אלו תמרורים, נורות אזהרה חד-חודשיות שנדלקות, הדגשה של מערכות ההגנה בגוף, הדגשה של מצב פנימי ונפשי דרך מראת הגוף.

אפשר לראות כיצד ממצב מאד דרוך ומכווץ של הגוף בזמן הטיפול וקפיצה מהמזרון כמעט מיד לאחר שמסתיים המגע, היא נשארת שם יותר. היא כבר לא מייד קמה. נותנת לעצמה לחוות ולספוג. זה לא שהיא לא צריכה כבר להביא את הילדים מהגן, אנחנו נפגשות באותה שעה בדיוק כל שבוע. נוצר יותר שקט במערכת שנותן לה לחוות. פשוט להיות ולספוג. השקט כבר פחות מאיים. אין צורך לקפוץ ולרוץ כדי לא להרגיש יותר. הביטחון נוצר. רבדים עמוקים מתחילים לעלות בזמן המפגשים. תמונות בחלקיקים מהעבר, לא מצליחה למקד אותם, עדיין. רק תחושות שמלוות אותם ברורות לה. הוספנו גם שיעורי בית. קשה לה איתם. הביצוע עצמו של המשימות והמתי לעשות זאת. אני מסבירה שזה חלק מהעניין. לייצר את הדקות הבודדות הללו בשבילה. רק שלה. עכשיו גם להוסיף את זה לבית, מחוץ לחממה שלנו, לאזור הבטוח. עוד שלב בדרך. היא מתחילה לשים לב גם לרגשות שעולים, בזמן הטיפול ואחריו. עולים אך נשארים בפנים. אני משלבת טכניקות ורבליות בהדרגה אל המפגשים- לעזור לגוף להניע את מחסום הביטוי. מאד קשה לה עם זה בהתחלה. מבוכה, אבל בהדרגה גם זה עובר, באופן יחסי אליה כמובן.

במקביל אני ממשיכה להרגיע את המים, לחזק מערכת גניקולוגית ולייצב את האדמה, להעמיק את העבודה הידנית מבחינת טכניקות שמתווספות, אזורי מגע שמשתנים ומשתלבים אל אחרים שילוו אותנו כל הדרך.

במקביל אנו בודקות כיצד בשאר החלקים של החיים אפשר להוריד מתח, לסדר את תפיסת המציאות קצת אחרת, טכניקות ממשיות להתמודד עם הלחצים השונים ולהפחית אותם. יחד לראות מול עצמה מה חסר.

איפה אפשר לייצר ביטוי עצמי ובעזרת איזה כלים נכון לה לעשות זאת. כלים שוויתרה עליהם לפני מספר שנים, כשויתרה על עצמה, על לאהוב ולקבל את עצמה. היא מנסה. פתאום חזרה לתחביבים ישנים. זה ממלא אותה.

הווסת משתנה, המיגרנות נרגעות ומופיעות בתדירות נמוכה יותר, פחות סיוטים בלילות, הגב מתרכך. מתחילים לחפש את "האפורים" לא רק שחור ולבן, אך הלחץ מול נושא ההריון עדיין שם. אני מסבירה בהקשר של הדברים הנוספים שקורים לה בחיים. זה לא קורה מייד. יש עליות וירידות גם בתהליך שלנו, בסימפטומים השונים ובטח שבנושא הפריון שכל כך עמוק.

כמו בשאר המקומות בחיים- לא רק מטפסים מעלה כל הזמן. אנו עובדות על סבלנות וכוח פנימי, אמונה מהרגש, באמת מבפנים. לא כי צריך, לא לעשות " יהיה בסדר" רק מהראש.. שוב הגיעה הווסת לפני מספר ימים, שוקלת טיפולים הורמונליים בכל זאת, חוסר סבלנות, דיכאון, עצבנות, רגישות, הגב התחתון כואב. מייד למזרון.. אחרי הטיפול זה הגיע. סוף סוף- פריקה גדולה. זה יצא החוצה. זה חיכה שם שנים לדבריה. שתינו מאושרות מהבכי הגדול שהגיע והרגיש כל כך עמוק. זה לא שלא בכתה עד היום בכלל. אך על מה.. ואיך.. ובאיזה עוצמה ועומק נתנה לדברים לחדור והרשתה לעצמה לשחרר. מבחינתי כאן נפתח שער אל השכבות העמוקות יותר. היא מספרת במפגש שלו בשבוע שאחריו כיצד ישנה טוב באותו שבוע. היו יציאות מסודרות. לא היו מגרנות. משהו השתחרר מהמערכת. הכאב העצום והכעס אותו הדחיקה כל כך פנימה, שעשתה במשך שנים כאילו הוא לא שם, כדי ללכת הלאה. הדחקה, לא התמודדות. עכשיו זה בחוץ. היא נוגעת בפצעים. היא יוצרת איתם דיאלוג ורק אז תגיע השלמה ולא הדחקה. רק כך אפשר להמשיך באמת הלאה. זוהי התמודדות אמיתית. משתמשת בכוח שלה, מהבטן. זה שהוחבא מתחת לשכבות של כאב וכעס מודחקים במשך שנים, ומדהים לראות כמה יש שם. כמה יש לה להוציא וכמה עשייה עצמית פורצת משם במקביל. עכשיו גם עולים תכנים אמוציונליים עמוקים עוד יותר, נושאים מהילדות, תפיסת הנשיות שלה ועוד ועוד. אנחנו בוחרות להמשיך את הפריקה והחיזוק בטכניקות נוספות במפגשים שלנו במקביל לעבודת המגע ושעורי בית נוספים. גם ההתנהלות עם הבעל בנושא ההריון ובכלל מקבלת תפנית, אבל זה סיפור בפני עצמו.. היא פתאום עם כוח אמיתי, כוח שלה, ממש מבפנים. זה לקח חמישה חודשים בערך, קצת פחות. היא בהריון! אושר גדול לכולנו.

"עבודה משותפת, השינוי ברגע הנכון- יש לנו הריון!"

...היא נכנסה לחדר, ניסתה לשמור על ארשת הפנים "דיווחית" בלבד. אך לא עבר זמן רב והדמעות הגיעו. היאוש דיבר מקולה. " בואי אני אספר לך, אני כבר יודעת מה את צריכה לדעת, אני כבר עושה את זה כל כך הרבה פעמים לכל כך הרבה אנשים, כבר כל כך הרבה זמן.. " היא איבדה את האמון בגופה. ביכולת שלה להביא ילדים. ויש לה כבר ילדה אחת. שם לא היתה בעיה. ובכל זאת, מדוע כבר שנה וחצי היא מנסה להכנס להריון וזה לא מצליח? היא בסה"כ בתחילת שנות השלושים לחייה. תוך כדי שיחה סיפרה על הפלה יזומה שעשתה לפני מספר שנים. הדרך שבה היא מספרת על זה מעידה על מקום לא פתור, למילים שהיא בוחרת להגיד על הנושא. שפת הגוף, האינטונציה.. סימנתי לי נקודה ראשונה לבדיקה, יש כאן קושי כלשהו, משהו לא פתור כלוא בגוף. שנה אח"כ כבר רצתה להכנס להריון ומאז זה לא קורה. מסתבר שיש גם אנדומטריוזיס בשחלה שמאלית, הומלץ ע"י הרפואה הקונוונציונלית לעשות ניתוח אך בחרה שלא. בעזרת דיקור באמת המצב יציב עכשיו ולא צריך ניתוח, גם בתפקודי בלוטת התריס. יש גם נטיה לדלקות גרון ועוד... אבל ההריון... צמחים, רפלקסולוגיה, דמיון מודרך, דיקור. מרגישה שניסתה כבר הכל. כלום לא קורה. היא מתלבטת. במשפחה יש בעיות פריון, עד עכשיו לא רצתה לקחת הורמונים, אולי גם היא צריכה? היא מתחילה לחשוב על זה. ההחלטה בידיה. אני איתה בכל מה שתבחר- אפשר תמיד לעבוד במקביל, רק שתבחר, שתעיז לקחת החלטה ללא ידיעה מראש מה התוצאה ואם זה יצליח באמת. שתסכים לעמוד מול האפשרות. אנחנו עדיין משוחחות והיא יודעת- הדגש הוא על החזרת האמון בגופה, בעצמה כאישה, בלפרוק את המקומות הלא פתורים בתוכה, לוותר על הצורך בשליטה, בידיעה מראש מה התוצאה, בפחד מכישלון, הלחץ האדיר שנאגר בפנים- היא רק לא יודעת איך. המערכת השכלתנית כל כך שולטת, מול המערכת הריגשית, שכל כך סגורה, עוקפת את המימס\הרגש בצד ימין, בצד הפרקטי, כל כך בולט- אין שם מקום לרגש בתפיסתה, בצד השמאלי, הריגשי, מצוקה גדולה, כל כך לא

מבטאת את מה שבתוכה, פחד מלקחת החלטה, אולי היא לא נכונה.. גם האש שאמורה להוציא זאת החוצה מתוחה ומוחזקת כל כך. ההתנגשות האלמנטית בין הפרקטי לאמוציונלי בולטת. כל אלו יושבים על אדמה שאיבדה את האמון בעצמה, ביכולת שלה להכיל – וכולם כרגע מעורבבים זה בזה. צריך לעשות כאן סדר אלמנטי בתוך התחלה, לפרוק ולחזק את היכולת להכיל ולהאמין בהחלטה העצמית שלה.

אנחנו מתחילות לעבוד. הזרמת המים, ייצוב של האש וניקוי האדמה שמולה במקביל לחיזוקה. לוקח לה מספר טיפולים עד שהיא מרפה, עוצמת עיניים. אדמה ימין מגיבה, דקירות של כאב, האדמה הפרקטית, היא מגנה על חיבור האש והמים, חיבור אדמה מים שמאל סגור, צריך לייצר ביטחון לפני שתהיה יכולת לפרוק את מה שנמצא שם. לבנות אמון במגע כדי שהגוף יבנה אמון בעצמו בהמשך.

קשיים ורגישות במגע באיזור הבטן, גם בעבודה פוסטרורית- על איזור הגב והאגן, יש תגובות בצד הקידמי, וקושי במגע. המים איזור הבטן הרכה, ההארה טעונה. אני משלבת את הקטה המסורתית עפ"י מאסטר אוטה לפריון על איזור הבטן במקביל לטכניקות אמוציונליות ידניות שיעזרו לפרוק מהאדמה מול המים את המקום הלא פתור – זה חייב לבוא גם דרך האש, לכן גם שם נייצר תנועה, אך לכיוון המים, הבטן. במקביל, להדליק שם את האש היצירה, ההכלה והאני שלה. יש גם שיעורי בית..

בסוף מפגש מיד מתרוממת מהמזרון, לא משחררת את השליטה, "מה את אומרת?" "מה נראה לך?" "מה את מרגישה בבטן?" הם משפטי מפתח. אני מסבירה: אנו עובדות משבוע לשבוע, גם אם משהו מורגש במערכת כשונה, בואי ניתן לו להיות בתור התחלה. בואי לא נייצר מערכת ציפיות שיכולה לתקוע ולחזק יותר מערכות הגנה שרק ירחיקו את ההריון- הם ישרתו את התבניות שתקעו את המערכת. קשה לה עם זה אבל היא מנסה. חלק מהדפוס של נסיון השליטה ותכנון המציאות והניסיון לצפות מראש את הנולד יושב כאן. בואי ננסה להיות באמת ברגע הנתון. להתקדם צעד צעד. זה קשה לה "ככה אני, חייבת לדעת הכל מראש, להתכונן להכל"- מול זה אנו עובדות. מול הדפוס הזה בדיוק. כאן הקושי בגוף התחיל. מצב שאין לו פתרון מהמערכת השכלתנית שעובדת אצלה כל כך טוב. שם כל המערכת התחילה להתערער ולהילחץ. את זה היא לא יכלה לצפות ולתכנן. היא לא ידעה שהמקום הלא פתור מול ההפלה ישאר כך במערכת, זה בתת מודע. הכאב שבאובדן מול זה מעולם לא היתה באמת שלמה עם עצמה. יש לה קושי בלקיחת החלטות באופן כללי, כדי לא לעשות טעויות, כדי לא "להכשל"- תפיסה בסיסית שצריכה להשתנות. אחד הדברים שהיא חווה כרגע מול הקושי להכנס להריון הוא חווית כישלון ואיבוד אמונה עצמית.

באחד המפגשים דיווחה על דימום קל שהופיע יום אחרי הטיפול הקודם ונפסק, לא ווסת, הכל תקין עפ"י רופא הנשים, ואפילו מצב הרוח מאד משתפר- המערכת מתחילה להתנתקת. אצלה זה התבטא בדימום קל. המשכנו לעבוד, להזרים את המערכות, היא כמעט נרדמת אפילו, הגוף מרפה, האמון מתחיל להווצר. גם הגוף מתחיל להרגיש אחרת, פתוח יותר, חמים יותר, השקט מתחיל להשתרש במערכת.

במקביל לקחה החלטה- היא תנסה לקחת את ההורמונים. קיבלה זריקה אחת, במינון מאד נמוך (50). לא מאמינה עדיין, מפחדת להאמין שיש סיכוי, אבל מרגישה שלמה עם ההחלטה. אני תומכת בה לקחת החלטה, לא משנה מהי, העיקר להחליט ולעמוד מאחורי זה. ולו רק בגלל שזה יוצר אצלה שקט במערכת. הרי זה כל מה שחסר שם כדי שהריון יקלט, אלו לא ההורמונים עצמם, אלה העשייה שלה היא זאת שעוזרת כאן, החיבור אל האני שלה. לקיחת ההחלטה. אנחנו ממשיכות.. משהו מרגיש אחר בבטן. היא מפחדת לעשות בדיקת הריון, מפחדת שהמחזור מגיע וזה לא הריון. כמה סיכוי כבר יש? היא מפחדת להאמין. מפחדת להתאכזב. עד כדי כך שדוחה את בדיקת ההריון. אנחנו עובדות על הנקודה הזאת- לא לתת לפחד לשלוט בה. אי הוודאות מכניסה שוב לחץ למערכת. היא הסכימה להתמודד מול הפחד הזה, לקבל שאין כאן ובכלל מקום למונח כישלון בכלל, להביא את הכוח שלה. מסכימה להתאמן על זה כאן. היא עושה בדיקה. היא בהריון!

החששות עוד שם, האם זה יפול, לא מאמינה עדיין שזה באמת כאן. אבל היא עושה דרך ומתקדמת צעד צעד. הפעם זה לקח שלושה חודשים בלבד.